

Føroya
SOSIAL-DEMOKRATUR

Blaðstjóri
VILHELM SØRENSEN

Prent:
A. ØSTER

YMISK TÍÐINDI

ISFISKASOLUR

Seinastu sölurnar eru:

Lambanes 281 ks. 837 stp., Símun á T. 314 ks. 781 stp. Krossteinur 312 ks. 1070 stp. Skálafossur 177 ks. 799 stp.

Á veg til marknaðin Norðlýsið 330 ks., Barmur 400 ks., Dragaberg 1.600 kit, Bakur 1.000 kit og Gullfinnur 1.600 kit.

1.3 milj. kr. ISFISK 1 APRIL

Í apríl vórðu landað 1227 tons av isfiski fyri 1.353.000 kr. — falt landaðu 33 skip — harav 9 trolarar.

1950: 356 tons fyri 347.000 kr.

1949: 847 tons fyri 908.000 kr.

CTRÓÐURIN

Bátarnir hava ikki latið væl at hesa vikuna. Fyrst í vikuni lá t. d. Glottin um 50 pd. upp á stampin. Einstakar setur um 100 pund uppá stampin. Háenni segði frá nakað sama lagi.

Norðanfyri er hýsan rættuliga komin. Nú um dagarnar finga fugloyingar soleiðis hópin av hýsu.

Sum áður sagt hevur nótafelagið sett nótnarar til í nýggja klokku-spælið í Havnar kirkju.

Við 4. drátt 21. apríl vann nr. 447 kr. 5000. Heta nummar varð útgivið sum fjórðings, og hvør fjórðingsseðil, sum hevði kostað 60 kr., vann 1250 kr. minus 10 pst., men annars skattafrítt. Seðlarnir vórðu seldir gjøgnum happadráttarseljara Eyvind Dalsgaard.

Næmingarnir á Føroya millum- og realskúla hövdu fimleikarframsýning sína seinasta mikudag í realskúla-fimleikarhøllini.

Leingi hevur garðurin fram við áarvegnum staðið í gerð. Nú er hann liðugur. Hetta meistaraferkið er eitt stórt prýði fyri Havnar bý.

23 ára gamal føroyingur, Erling Thorsteinsson av Tvöroyri er við sum sjálvboðin amerik. fogvápnin í Koreu.

Songfelagið »Frøi«, leiðari Hjalmar Joensen, yvirlærari, hevði góða og væleydnaða kirkjukonsert í Havnar kirkju Kristi himmalferðardag.

Vórðan er heimkomin við 20 t.

J. Chr. Johannesen, stjóri í fiskasöluni fór til Onglands við Vesturvarðanum. Haðani fer hann til Keypmannahavnar.

Sjúkrasystirprógvi í Havn hava tikid: Heiðvík Poulsen, Tóra Petersen, Ásla Næs, Elsa Jacobsen, Signhild Thomsen, Elsa Højgaard og Anton Mikkelsen.

»Mariner« enskt fiskiefirlitsskip vitjar Havnina í døgnum 9—11 mai.

Í morgin verður J. Hammer, Høvi

50 ár, Kristina Maria Stenberg, Sumba, 65. Heini Justinussen, Klakksvík, 55. Týsdagin Hans Pauli Kjarbech, Tvöroyri, 30. Jens Pauli Sólstein, Kgd., 60. Mikudagin Jóhanna Olsen, Mikladali, 60. Hósdagin Sörin Joensen, Kgd., 55.

Væl av loysningum til seinastu krossorðagátu eru innkomnir. Enn er tíð at senda. Seinasta freist er á miðdegi mánadagin.

Í dag byrjar skrivliga próvtökan á studentaskúlanum. Mánadagin byrjar skr. próvtökan í Føroy. millum og realskúla.

Annan hvítusunnudag — 11. mai —

verður basarur í Fuglafirði til frama fyri leikkvöllin. Har verður útsøla, burturluting við eydnuhjól og tombola. Eissini fáast kaffi og kökur.

Mánadagin verður veksilstreymurin settur á teir nýggju háspenningarleiðararnar í Havn (11.000 volt).

Norski báturin »Havbraut« er farin til Grikkalands við 260 t av saltfiski.

Anton Kruse av Eiði hevur tikið búfróðingsprógvi á landbúnaðarskúlanum í Keypm.

Hvalabáturin Sirra er úti fyri fyrstu ferð í dag.

Sum fyrsti føroyingur er Chr. Mathras fyri kortum vorðin professari.

TRYGGINGARSAMBANDIÐ

FØROYAR

Føroya Kríggstrygging... telf. 372

Føroya Sjóvátrygging... telf. 372

Føroya Brunatrygging... telf. 372

Føroya Vanlukkutrygging telf. 221

Vit tryggja:

Báatar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagóðs bilar o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egnu trygging -

Skipafelagið Føroyar

Telefonir 209 171 274

Tórshavn

Hedin Brú: Feðgar á ferð. 7.

leksar fyri sær við stavinum og hvørvi. Eina løtu seinri k... hann út aftur við einum spirenda og einum steinbiti. Tá fata feðgararnir, hvaðani plankin er komin og leggja til brots: »Knevilin er so listin lærdur og meinkunnugur, men biða til ein annan dag«. So lögdu teir at grava í skúmi.

Veðrið er í batning, men ættin tann sama. Tað var farið at liða út á dagin. Kálvur var farin at keðast og vildi sleppa aftur at húsum. »Vit hava gingið ígjøgnum so leingi og ikki fingið annað eum drýl í allan dag, nú hevði eg viljað havt grind at etið og turt upp á kroppin«.

»Tað skuldi ikki verið tú, ið gavst fyrr av okkum báðum«, beit Ketil afturimóti. »Ei var tað mær fyri í tínum árum, at ræðast ein karm. Eg haldi, vit toygja á her so leingi, vit siggja. Hann klárar luftina, so tað verður ikki so myrkt, at tað brekar at ganga aftur at húsum, um enn tað er dagssett«.

»Ja, men hevði eg fingið okkurt at etið«.

»Vit hava drýl«.

Nei, Kálvur vildi ikki hava drýl: »Eg vil hava okkurt orduligt«.

»Hvat orduligt skal tað vera burtur í oyðimørk. Gakk onan í koyrlabrunna og vita, um tú finnur nakrar øður, eg skal vita, um enn eg fái ein eld at brenna«.

So loyptu teir øður og ótu seg mettari.

Úti á kvøldinum hoyrdu feðgarir neyðarróp.

Tá bliknaði Kálvur og linkaði í knøunum: »Hatta er ein deyð-komin maður, pápin, ið er komin upp av sjógvi, eg tori ikki til hansara«.

»Halt munnin til á tære, hvessir Ketil, «tú torir kanska betri at lata hann liggja og doyggja í briminum, og vit sleppa ikki frá honum okkara livföddu dagara«. Gamli heldur til beins eftir ljóðinum. Kálvur stettaði eina snörislongd aftaná.

Rópinu komu úr einari skúmfonn eystast í vikini. Tað hoyrdust eingi orð, bert róp og rin. Ketil heldur, tað er ein útlendingur, ið er komin upp á land, og rópar inn í fonnina: »Giv tol, hin gamli, jeg hører dig og komi at hjælpe«. So heldur Ketil á fonnina og trúar Kálv at koma við. Men tað verður til deilan inni í skúminum, tí Kálvur er so ræddur, at stundum missir hann, og stundum sleppir hann, meðan teir bera mannin. Ketil býnar mannin, um ikki at taka teir illa upp, teir vilja honum væl, men sonurin er so ungur: »han gjør saa mangt i uvidenskab«.

Tá ið teir koma út, siggja teir, at tað er Klávus, teir hava funnið og standa sum Kárus: »Jesus komi til mín, Klávus. Hvat hevur verið tær fyri?« Beinið er av á honum, tað siggja teir.

Men Klávus tosar einki um tað, hann mösnað um eitt djór,

dýrið, sum er komið upp av havinum, nú er verðsins endi í hondum.

»Tosa ikki soverðið«, uggar Ketil. »Tú hevur brotið beinið. Nú skulu vit hjálpa tær. Her er einki djór komið. Verðsins endi, tað stendur í Harrans hond, nær ið hann kemur, tað nyttar einki at ganga og krympa seg fyri honum«.

Tá reist Klávus upp undir seg á vøllinum og starir oman í skúmfonnina við villum eygum: »Jú, jú, dýrið er komið, tað liggur inni í skúminum, eg datt um tað og hoyrði tað froyssa. Hann signar seg allsamt við báðum hondum og fellur stórgrátandi aftur á vøllin«.

Ketil stendur og hugsar: Okkurt hevur hann verið varur við harinni. Gamli verður meira og meira forvitin: »Klávus, sissa teg nú og sig mær, hvat tað var, tú fólði, hvussu var tað vorðið, var tað stórt, livdi tað?«

Men Klávus var heilt burtur í órsku, hann mösnaði allsamt, um at sólin datt niður nú, mánnin sortnaði og tað regnaði svávl: »Á mín eigiligi planki, eg hevði havt soverðið brúk fyri honum, og so skuldi hetta koma«.

Ketil stendur og grevur sær í skegginum og hyggur álvarsamur at fonnini. Han hevur ongan hug at fara hiðani, fyrr enn hann veit, hvat tað er, ið Klávus mösnað um, kanska tað er okkurt, ið kann fást til nyttu. So tekur hann byrsuna og lóðir: »Tað kann ikki vera so ræðuligt«. Hann fer oman.

Kálvur fer hjartkiptur aftaná, krúpanði við kneppinum fullum av gróti og leggur seg undir ein stein.

Ketil setir byrsulan inn í fonnina, rakar fyri sær og herjar á. Men hann vendir aftur. Tað er so nógv fyri at fara inn, tí skúmið er so djúpt, at tað sæst einki, og so liggur Klávus har uppi á vøllinum og venar seg í deydaraðslu. Men morgnigheitin er í Ketli, kanska hetta er ein veiði, og hann leggur á aftur. Aðra hondina hevur hann fyri nösini, so hann fær andað, og í hinari hevur hann byrsuna og steytar fyri sær.

Nú hann kemur heilt oman í gjótuna, so langt hann torir fyri briminum, kennir hann fyri byrsulanum eitt bleytt, sum rúrist. Áðrenn hann fær hugsað seg um, tekur hann byrsuna í báðar hendur og skjýtur. Múlin var so nær, at gamli settist á revvina, tá ið brast. Tað bilti einki, menn rætt sum hann skeyt, kom hann at hugsa um hetta: Hvat var tað nú, eg fólði — kanska tað var ein maður, og tað var so dátt, at hann skar so eymkiliga í: »Á Jesus náði tú meg«.

Tað var sum Kálvur fekk veingir, hann ripaði grótið frá sær og fór sum eitt fok stórgrátandi niðan gjøgnum hagan.

Klávus treiv í at syngja: »Nu flyr jeg til din Naade...«